

မိုးမိုး(အင်းလျား) ၏ဝတ္ထုတိုပြောစကားများမှရရှိသော ဘဝအတွေးအမြင်နှင့်ရသ

Nilar Tint

Department of Languages

Technological University, Thanlyin

nilartint@gmail.com

စာတမ်းအကျဉ်း

ဤစာတမ်းသည် မိုးမိုး (အင်းလျား) ဝတ္ထုတိုများ(၁)မှ စစ်သားမယား၊ ဘဝ အမှောင်၊ အိမ်ကလူကြီး၊ ဟူသော ဝတ္ထု(၃)ပုဒ်တွင် တွေ့ရ သည့်ဘဝအတွေးအမြင်နှင့်ရသတို့ကို လေ့လာ သုံးသပ်တင်ပြထားသော စာတမ်း ဖြစ်သည်။ ရသစာပေ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သော ဝတ္ထုသည် ဒိဋ္ဌလောက ကိုသာ အခြေတည် ရေးဖွဲ့ သောကြောင့် နှစ်သက်မှုအာရုံကိုသာမက ဘဝအသိ အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရား၊ လောက နိယာမ တရား တို့ကိုလည်း ပေးစွမ်း နိုင်ပါသည်။ ထိုမျှမက အသိညစ်ကိုလည်းပို၍ ထွန်းပြောင်စေ ပါသည်။ ဤစာတမ်း တွင် ဝတ္ထုတို သဘော၊ ရသ စာပေ သဘော၊ မိုးမိုး(အင်းလျား)၏ ဝတ္ထုတို ပြောစကားများမှ ရရှိခံစားရသော ဘဝအတွေးအမြင်နှင့် ရသဟူ၍ အပိုင်း(၃) ပိုင်း ခွဲကာ တင်ပြထား ပါသည်။

သော့ချက်ဝေါဟာရများ - စိတ်ဓာတ်၊ ဘဝ အမှောင်၊ သစ္စာ၊ အသိသတိ၊ လောကဝန်းကျင်၊

နိဒါန်း

မည်သည့်စာပေတွင်မဆို စကားပြေသည် အရေးပါသော နေရာတွင် ရပ်တည်နေသည်။ ယနေ့ခေတ် စာပေ အမျိုးစားများတွင် လူအများ အနှစ်သက်ဆုံး၊ လူအများနှင့် ထိတွေ့မှုအရှိဆုံး၊ တိုးဝင်ပျံ့နှံ့မှုအရှိဆုံး စာပေအမျိုးအစားမှာ “ဝတ္ထု”ဟုဆိုရပေမည်။ ဝတ္ထုတွင် ဒိဋ္ဌလောကရှိ အကြောင်းတရားများနှင့် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော အနုပညာများပါဝင်သည်။ ဒိဋ္ဌလောကကို ကိုယ်စားပြုသောကြောင့် စာဖတ်သူ သည် မိမိဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည် သတိပြု ခံစားမိစေသည်။ စိတ်ကူးဖန်တီး မှုများလည်း ပါဝင်သော ကြောင့်နှစ်သက်စွဲငြိ စေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား စေသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ဝတ္ထုသည် လူအများနှင့်အထိတွေ့ဆုံး စာပေ

ဖြစ် နေသည်။ စာရေးသူသည် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်၊ ကာလ ဒေသနောက်ခံ၊ ပြောစကား၊ ရှုထောင့်၊ ရေးဟန်ဟူသော ကဏ္ဍများဖြင့်ဖွဲ့ စည်းတည်ဆောက်ထားသည်။ မည်သည့် စာပေတွင်မဆို ရည်ရွယ်ချက်ပါ၏။ ထိုရည်ရွယ် ချက်သည်ပင် အဓိကမဏ္ဍိုင်ဟု ဆိုရမည်။ စာရေး သူသည် ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရန် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင် တို့ကို ရွေးချယ်ရသည်။ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ဆောင်တို့ ညီညွတ်စွာ ပေါင်းစပ်စေရန် ဆက်သွယ်ပေးသောအရာမှာ “ပြောစကား” (တစ်ကိုယ်တည်းပြောစကား၊ အချီအချပြော စကား) ဖြစ်သည်။ ပြောစကားဖြင့် ဇာတ်ကိုရွေ့လျားစေရန်၊ ဇာတ်ဆောင် စရိုက်ကို သိမြင်စေရန်၊ ကာလဒေသ နောက်ခံ ကိုသိမြင်စေရန် ပံ့ပိုးသည်။ ပြောစကားသည် စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူ အကြား ဆက်သွယ်ပေး သော ကိရိယာလည်းဖြစ်သည်။ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ပြောစကားများက ဝတ္ထု၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ပံ့ပိုးနိုင်ပုံ၊ ဘဝအတွေးအမြင်၊ ရသ ပေးစွမ်းနိုင်ပုံနှင့် မိုးမိုး(အင်းလျား)၏စာပေစွမ်းရည်ကို သိမြင်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဤစာတမ်းကိုပြုစုရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁။ ဝတ္ထုတိုသဘော

ဝတ္ထုတိုသည် အလွန်ရှေးကျသောစာပေအဖွဲ့ ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အစောဆုံးသော ဝတ္ထုတိုမှာ ဘီစီ၃၀၀ခန့် တွင် အီဂျစ် ပြည်ကျူပင် မှရသော စက္ကူ တစ်မျိုး ပေါ်တွင်ရေးထားသော အီဂျစ်စာပေ ဖြစ် သည်။ မြန်မာ့ပထမဆုံး ဝတ္ထု တိုမှာ ၁၉၁၇ ခု မတ်လထုတ် သူရိယ မဂဇင်းပါ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ “မောင်သိန်းတင်၊ မသိန်းရှင်” ဝတ္ထုဖြစ် သည်။ ဝတ္ထုတိုကို မြန်မာအဘိဓာန် အကျဉ်းချုပ်၌ “ဇာတ် ဆောင်တစ်ဦး (သို့) အများကို အခြေခံထား ၍ အဖြစ်အပျက်၊ အခြင်းအရာကိုစိတ်

ဝင်စားဖွယ် ဖွင့်ဆို ထားသော အကြောင်း အရာ” (၁၉၉၁-၉၄)ဟုဖော်ပြထားသည်။ ပါမောက္ခ ဦးမျိုးမင်း က “ခင်နှင်းယု၏ ကြေးမုံပုံရိပ်သွင်” တွင်ဝတ္ထုတို၏ သဘောကို “ဝတ္ထုတိုတွင် အဖြစ်အပျက်သည် အဓိက မဟုတ်၊ စာရေးသူ၏ ဆိုလိုချက်တင်ပြ ချက်သည်သာအဓိကဖြစ်သည်။ စာဖတ်သူ အာရုံပြန် ကျ မှုမရှိဘဲ အချက်တစ်ချက် ပေါ် တွင် စူးစိုက်နိုင် လောက်အောင် ဇာတ်အိမ် တည်ထားရမည်။ စာဖတ်သူ ၏အာရုံကို နက်နဲစွာ စွဲဆောင်နိုင် ရမည်။ (၁၉၆၀၊ နီဒါန်း) ” ဟုဖော်ပြထားသည်။ ပါမောက္ခ ဦးတင်ရွှေ ကလည်း ဝတ္ထုသဘော ကို “တက္ကသိုလ် ပညာပဒေသာ စာစောင်၊ တွဲ-၃၊ ပိုင်း-၆” တွင် “ဝတ္ထုတိုသည် ဆိုလိုချင်သော အဖြစ်အပျက်၊ ကိစ္စတစ်ရပ်၊ အကွက်လေး တစ်ကွက်ကို ထင်သာမြင်သာ အောင် ကျစ်လျစ် တိုတုတ်စွာ သရုပ်ဖော်ပြ ရသောရသ စာပေ အဖွဲ့တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။” ဟုဖော်ပြ ထားသည်။ ဖော်ပြပါဖွင့်ဆိုချက် တို့အရ ဝတ္ထုတို၏သဘောမှာ စာရေးသူ တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာ တစ်ရပ်ကို အများသိရှိ ခံစားနိုင်ရန် ဇာတ်ဆောင် အနည်းဆုံး၊ ဖြစ်ရပ်အကျဉ်းဆုံးကိုကျစ် လျစ်စွာ တင်ပြရသော ဖန်တီးမှု အတတ် ပညာတစ်ရပ်ဟု ဆိုရပေမည်။

၂။ ရသစာပေသဘော

ဝတ္ထုကဗျာပြဇာတ် တို့ကို ရသ စာပေ ဟု ပညာရှင်များကသတ်မှတ်ကြ သည်။ ရသစာပေဟူ သည် ရေးဖွဲ့သူ၏ ခံစားမှုစိတ်ကူးဉာဏ်၊ ဖန်တီးမှု၊ ရသမြောက် ခြင်းဟူသောအချက်တို့အပေါ် ဖန်တီးထားသော အနုပညာ ဖြစ်သည်။ လောက သဘာဝ နှင့်လူ့စိတ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ တင်ပြသော စာပေကို ရသ စာပေ ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ရသ စာပေသည် သူတစ်ပါး နှင့်အတူ ခံစားပေး နိုင်သည်။ သူတစ်ပါး ၏ နေရာတွင် ဝင်ရောက် ခံစားပေး နိုင်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ရသစာပေဟူသည် ကိုယ်ချင်း စာ တရားပင် ဖြစ်သည်။ ရသစာပေသည် ဘဝ အမောကို ပြေစေသည်။ လောကဝန်းကျင်ကို သတိပြုဆင်ခြင် မိစေသည်။ ရသစာပေသည် စိတ် အာဟာရ ကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော၊ ဆင်ခြင် တုံတရားကို ပေးစွမ်းနိုင်သော စာပေလည်း ဖြစ် သည်။

၃။ မိုးမိုး(အင်းလျား)၏ ဝတ္ထုတိုပြောစကားမှ ရရှိ ခံစားရသောဘဝအတွေး အမြင် နှင့် ရသ

ရသစာပေအဖွဲ့ဖြစ်သော ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်တို့တွင် လောကအမူအရာ၊ လူ့အမူ အရာ တို့ကိုတွေ့နိုင်သည်။ ရသစာပေကို ဖန်တီးရာတွင် စာရေးသူ၏ ရည်ရွယ်ချက် သည် အများနှင့် ဆိုင်သော ရည်ရွယ်ချက်၊ လောကကောင်းကျိုး ပါသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်မှသာ စာကောင်းပေမည် ဖြစ်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ ရသစာပေကိုဖန်တီးသူတို့သည် ဒိဋ္ဌလောကကို မိုး၍ပုံဖော် ဖန်တီးကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရသစာပေကို အများက နှစ်သက် နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သဘာဝလွန် ဖန်တီးမှုကို နှစ်သက်ခြင်းသည် ခဏမျှသာကြာသော နှစ်သက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပြီး အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။ ဘဝအတွေးအမြင်ဆိုသည် မှာကား စာရေးသူ၏ စေတနာ လှုံ့ဆော်မှု မှတစ်ဆင့် ရရှိလာသော အကျိုးတရား၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ ကိုယ်ချင်းစာ တရားတို့ကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ဘဝ အတွေးအမြင်သည် လူ့သဘာဝ၊ လောက သဘာဝကို ဆင်ခြင်မိစေပြီး အသိ တစ်ခု ထင်ကျန် ရစ်စေပါသည်။ မိုးမိုး(အင်းလျား) ၏စစ်သား မယား၊ ဘဝအမှောင်၊ အိမ်က လူကြီးဟူသော ဝတ္ထု(၃)ပုဒ်ကို ဤစာတမ်း ၏အလေ့လာခံ အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ ဝတ္ထု၏ ပြောစကားမှ သိမှတ်ရသော အတွေးအမြင်၊ ရသ တို့ကိုလေ့လာ တင်ပြပါမည်။

၃.၁။ စစ်သားမယား (၁၉၇၃)

စစ်သားမယားဝတ္ထုတွင် မြင့်နှင့်ချော ဟူသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မတူညီ သောဘဝ အခြေအနေနှင့်စိတ်သဘာဝတို့ကို ပုံဖော်ထား သည်။ မည်သည့်ကိစ္စ၊ မည်သည့် အခြေအနေ မဆိုပုံသေ သတ်မှတ်မရနိုင် သောကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကြံခိုင်မှုရှိရန် လိုအပ်ပုံတို့ကို သိစေလိုခြင်းသည် ဤဝတ္ထု ၏ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ ချောသည် ချစ်သူ နှင့်တူမကွာ နေခွင့်ရသူဖြစ်သည်။ ချောမီးဖွား ချိန်တွင်လည်း ခင်ပွန်းက အနီးတွင်ရှိကာ ပုံပိုးပေးသူဖြစ်သည်။ မြင့်၏ ခင်ပွန်းမှာ စစ်မှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ကိစ္စတိုင်းတွင် ခင်ပွန်းကို အမှီပြု၍ မရနိုင်ပေ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ချိန်တွင်

သာမက မီးဖွားချိန်တွင်လည်း မြင့် တစ်ဦးတည်းသာ လုပ်ဆောင်ရကြောင်း “စစ်သားမယား လုပ်မယ့်သူဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ချော ရေ၊ သူတို့မှာက အချိန်ပြည့် တာဝန် ထမ်းဆောင် နေရတာဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေ အတွက် အချိန် မပေး နိုင်ဘူးလေ ကိုယ်က ပါရမီဖြည့်ဘက်ပီပီ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးအောင် ကိုယ့်ဘာသာ ဆောင်ရွက်ရတာပေါ့။ (၁၉၉၆၊၃၁)” ဟူသောပြောစကားအရသိရသည်။ အခြား သူများကဲ့သို့ပင် ခင်ပွန်းထံမှ ကြင်နာယုယမှုကိုလိုလား တောင့်တပါသော်လည်း စစ်သားမယားပီပီ ကြံခိုင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ မြင့်သည် သူတစ်ပါးကို အပြစ်တင်စကား မဆို ငြိုငြင်မှုမရှိဘဲ တွေ့ကြုံလာသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သူ ဖြစ်ကြောင်းပြော စကား အရသိရသည်။ မီးဖွား ပြီးချိန်တွင်လည်း ခင်ပွန်း မလာရောက်နိုင်သေး ကြောင်းကို

“ဗိုလ်စိုးမြင့်ကြီးများသိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ လိုက်မလဲ၊ သံကြိုးရိုက်ပေး ရမလား၊ မကွေးကို ဖုန်းဆက်ရမလား။”

“သူ မကွေးမှာမဟုတ်ဘူး ရှေ့တန်းမှာ၊ တပ်ရင်း ကို အကြောင်းကြား ရင်တော့ တစ်ဆင့် အကြောင်း ကြားပေးမှာပေါ့”

“သူ ခွင့်မရသေးဘူးလား”

“မရသေးဘူးတဲ့ကွယ်၊ သိပ်မလိုတော့ဘူး၊ နောက် တစ်လလောက်ဆို လာနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ (၁၉၉၆၊၃၄)”

ဟူသောချောနှင့်မြင့် တို့၏ အပြန်အလှန် ပြော စကားဖြင့်ဖော်ပြထားသည်။ စာရေးသူ သည် မြင့်၏ဘဝအမြင်နှင့် မြင့်၏စိတ်သဘောကို ဤပြောစကား ဖြင့် ပုံဖော်ထားသည်။ ယခုလို အချိန်ခံစားရသူမျှကို ခင်ပွန်း ကိုပြောပြချင်ရှာ မည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်ယုယ မှု့ကိုလည်း မျှော်လင့် နေရှာမည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသောမြင့်တွင် ကြည်လင်လန်းဆန်းသော အသွင်သာရှိကြောင်း ဖော်ပြ ထားသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် မြင့် ကဲ့သို့ သောအမျိုးသမီးများစွာ လိုအပ်သည်ကို ဤသို့ ပုံဖော်ထားသည်။ အရာရာတွင် သူတစ်ပါးကို အားကိုးနေခြင်းထက် မိမိဘဝ အားကိုးရာသည် မိမိသာဖြစ်သည် ဟူသော ဘဝအသိကို ပေးစွမ်း ပါသည်။ ဤ ပြောစကား တို့သည် ရည်ရွယ်ချက် ကို ပေါ်လွင်အောင် ထောက်ပံ့ပေးနိုင်ပါသည်။ ဘဝနှင့်ဆန္ဒတို့သည် အမြဲတစေ

ထပ်တူ မညီနိုင် သောကြောင့်ကြုံလာသော ဘဝပေး အခြေအနေ တို့ကိုမူတည်ကာပြုမူ နေထိုင် တတ်စေရန် လိုအပ်ပါ သည်ဟူသော အချက် သည်ဤဝတ္ထုမှ ရသော အတွေးအမြင်ဖြစ် သည်။ မြင့်သည် လောကဓံကို ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ ဘဝတာဝန်တို့ကို တည်ငြိမ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ မြင့်တွင် မိခင် တစ်ယောက်၏ သတ္တိစစ်သားမယားတစ်ယောက်၏ခံနိုင်ရည်ရှိမှု၊ မိန်းမသား တစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သော ဘဝအားမာန်တို့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ မြင့်၏ စိတ်ဓာတ် နှင့် အပြု အမူတို့မှ “ဝီရရသ” “သန္တရသ” တို့ကို ခံစားရစေ ပါသည်။

၃.၂။ ဘဝအမှောင်(၁၉၇၃)

ဘဝအမှောင်ဝတ္ထုတွင် လူစိတ် မရှိသော စီးပွားရေးသမား၊ သစ္စာမရှိသော အိမ်ထောင်ရှိ ယောက်ျား၊ အသိအလိမ္မာ နည်းပါးသောမိန်းမပျိုလေး တို့အကြောင်း ရေးထားသည်။ မိန်းကလေးများ အသိလိမ္မာမဲ့လျှင်အယုံလွယ်လျှင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာမှုမရှိလျှင်ဘဝအဆုံးသတ် ရသော ကြောင့် အသိ၊ သတိရှိရန်လိုအပ်ကြောင်း အသိပေးလိုခြင်းသည် စာရေးသူ၏ စေတနာ ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးမေက မိဘမဲ့မြိုင်ကို မွေးစားမည်ဟုဆိုကာ သနပွင့်သို့ ခေါ်လာသည်ကို မြိုင်ကယုံသည်။ ရွာမှာကဲ့သို့ အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရ သည်ကိုလည်းမြိုင်ကပျော်သည်။ အသိပညာမရှိ သော မြိုင်သည် ကြီးကြီးမေ၏ လောဘပယောဂ ကြောင့် ဦးလှမောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကာမှ ဘဝ ၏အကောက် အကွေ့တို့ကို ရိပ်စားမိလာ သည်။ ဦးလှမောင်သည် ပဲခူးနှင့် သနပွင့် ကူးကာ သန်းကာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေဘက် ကသောကမျော ရောက်လာပြီး မနက်စောစော ကပျာကယာ ပြန်သွားတတ်သည်။ မြိုင်ကပဲခူးတွင် အတူ နေရန် တောင်းဆိုတိုင်း ငြင်းပယ်ပုံကို

“ကိုကြီးကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ မြိုင်က ဖြစ်သလို နေတတ်ပါတယ်။”

“မြိုင်အတွက် ကိုကြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေ တယ်။”

“ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေရင် မြိုင် လည်း လိုက်ကူမယ်လေ။”

“မြိုင်ဒီမှာပဲအေးဆေးနေပါဦး၊ နောက်တော့ ခေါ်ပါ့မယ် ကွယ်နော်။ (၁၉၉၆၊ ၄၅)”

ဟူသော အချိအချ ပြောစကားအရ ဦးလှမောင်၏ လှည့်ဖြားမှုကို ရိပ်စားမိ စေသည်။ ကြီးကြီးမေ ကလည်း လိုက်မသွား စေချင်သည့် အကြောင်း အရင်းကို မြိုင် မသိခဲ့ရပေ။ မြိုင် ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်း သိရချိန်တွင် ဦးလှမောင် အိမ်မပြန်သည်မှာ လေးရက်ခန့် ရှိနေပေသည်။ မြိုင်ဘဝလည်း အမှောင်ကျခဲ့ရတော့သည်။ မြိုင်နှင့် လှကျင်တို့ ပြောသော စကား

“ဦးလှမောင်မှာလေ မယားကြီးရှိတယ်တဲ့၊ ပဲခူး မြို့ပေါ်မှာပဲတဲ့၊ ကလေးငါးယောက်တဲ့၊ သမီး အကြီးဆုံးက မမမြိုင်လောက်ရှိ”

“ဟင် ဘာပြောတယ် လှကျင်၊ ကိုကြီးမှာ မယားကြီး ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ကြီးကြီးမေ ပြောတော့ မုဆိုးဖိုဆို”

“အဲ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သိလျက်နဲ့လုပ်တာ၊ အဲဒီအတွက် ဦးလှမောင်က ပိုက်ဆံ အများကြီး ပေးတယ်တဲ့။ (၁၉၉၆၊ ၄၇)”

တို့ဖြင့်မြိုင်၏အဒေါ်နှင့်ခင်ပွန်း၏ စရိုက်ဆိုး ကို ပုံဖော်ထားသည်။ ထိုပြောစကားတို့သည် ဇာတ် ဆောင်စရိုက်ကို ထင်ရှားစွာပေါ်စေသော ပြောစကားဖြစ်သည်။ မိမိဆွေမျိုးကိုပင် ကုန်ပစ္စည်း သဖွယ် သဘောထားကာ အရောင်းအဝယ် ပြုတတ် သော ကြီးကြီးမေ ကဲ့သို့သော ကုန်သည် စီးပွားရှင်များ၊ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ကာ တစ်ပါးသူ၏ ဘဝကို အမှောင် တွင်းသို့ ပို့တတ် သောဦးလှမောင် ကဲ့သို့သောသူများ မြိုင်၏ပတ်ဝန်းကျင် တွင်သာမက အခြားသော လူမှု ပတ်ဝန်းကျင် တွင်လည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

အသိပညာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား မဲ့လျှင် အယုံ လွယ်တတ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးကို အထင်ကြီး တတ်သည်။ ထိုမှဘဝအမှောင် တွင်းသို့ကျရောက် ကာ ထိုအမှောင်မှ ပြန် ထွက်မရနိုင်သောကြောင့် မိန်းကလေးများ အသိသတိရှိရှိ၊ သတ္တိရှိရှိ၊ မျက်စိဖွင့် နားစွင့် နေထိုင်ရှင်သန်ကြရန် အထူး လိုအပ်သည် ဟူသောအချက်သည် ဤဝတ္ထုက ပေးသော အတွေးအမြင်ဖြစ်သည်။ မိဘမဲ့မြိုင်၊ ရိုးအ သော မြိုင်၊ မေတ္တာငတ်နေသော မြိုင်သည် လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုတို့ကို အစစ်အမှန်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ အားနည်းချက်များနှင့် ဘဝ ရှင်သန် ရသော မြိုင်၏ အဖြစ်သနစ်သည် “ကရုဏာရသ” ၊ကြီးကြီးမေနှင့် ဦးလှမောင် တို့၏လူမဆန်သော

စိတ်ဓာတ်၊လုပ်ရပ်တို့ သည်“ဝိဘန္ဓရသ” တို့ကို ခံစားရစေပါသည်။

၃၊၃ ။ အိမ်ကလူကြီး(၁၉၇၆)

လူတို့၏အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတို့သည် ထိုသူ၏ ပင်ကိုစိတ်ရင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တတ် သည်ကိုလည်း သတိပြုမိစေရန်၊ သစ္စာ တရားကို စောင့်ထိန်းသော လူမှု ပတ်ဝန်းကျင် တွင်သာ ငြိမ်းအေးမှုရှိသည်ကို သိမြင်ခံစား တတ်စေရန် ဟူသောရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့် အိမ်က လူကြီးဝတ္ထုကို ပုံဖော်ထားသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် အရာရှိ ကတော်သက်သက်နှင့် အိမ်ဖော် ဒေါ်မြိုင် တို့၏ကွဲပြား သောအိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ် ပြထားသည်။ သက်သက်၏အမျိုးသား သည် တစ်ဘက်သားကို ရိုသေလေးစားမှု ဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။ သက်သက် အပေါ်တွင် လည်းဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာယုယမှု တို့ကို လွန်ကဲ စွာပေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြိုင် ၏ခင်ပွန်း သည် စကားပြော ဘုဆတ်ဆတ်၊ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံသကဲ့သို့ လောကဝတ်လည်း နည်းသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြိုင်သည်ကား သူ့ခင်ပွန်းအပေါ် အလိုမကျနေသူ ဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းမောင်နှင့် သက်သက်တို့ အချိအချ ပြောစကား

“ကိုကိုရယ်၊သက်လေ ခုတစ်လော မောမော နေတာပဲ၊ ခေါင်းထဲကလဲ တစ်ခါတစ်ခါ မိုက်ကနဲ မိုက်ကနဲ ဖြစ်တယ်ကိုကိုရဲ့”

“သက်က အားဆေးလေး ဘာလေးမှ မှန်မှန် မသောက်ပဲကိုး”
“ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးတွေလဲ သောက်တာပါပဲ၊ ရင်ထဲက အမြဲတလုပ်လုပ် မောနေတာပါပဲ”

“သက်သက်က နားနားနေနေမှ မနေဘဲကိုး၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်းတော်ရုံလုပ်ပေါ့ကွယ်” (၁၉၉၆၊ ၁၃၆)

ဒေါ်မြိုင်နှင့်သူ့ခင်ပွန်းတို့ပြောစကား
“ဪ တော်ကတော့ကျုပ် နေမကောင်း တာလေးမှ ဂရုစိုက်ဖော် မရ တော့မှာ

အကြင်နာ တရားမှ ရှိသေးရဲ့လားဟင်”
“ဒီမှာမင်းဆေးသောက်ဖို့ ရေနွေးတည်ထား ပါတယ်ဟ”

“ဘယ်မှာလဲ တော့ ဆေးက”
“ဘာဆေးသောက်မလဲ ၊ ဆရာမောင် ဆေးနီမှုန့် သွားဝယ်ပေးရမလား”

“အို အခုထိ ဝယ်ပေးရမလား လုပ်နေသေးတယ်၊ ကျုပ်မပြောချင်ပါဘူး၊ တော့လိုမယားမှန်းသားမှန်း မသိတဲ့လူမျိုးနဲ့ ကျုပ် မနေချင်တော့ဘူး၊ သိရဲ့လား၊ စိတ်ကုန်တယ်”

“သားမှန်းမယားမှန်း မသိအောင် ငါက ဘာလုပ် နေလို့လဲ မမြင်ရဘူး”(၁၉၉၆၊ ၁၃၈)

တို့ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ပြထားသည်။ သက်သက်၏ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းသည်ဟု ထင်နိုင် သော်လည်း ဦးအုန်းမောင်၏ အပြောနှင့် အလုပ် သည် ထပ်တူမညီပုံကို

“ဒေါ်မြိုင်မသိဘူးနော်၊မယားတစ်ယောက်ကိုအဲလိုရိုးရိုးသား သားပေါင်းတဲ့ယောက်ျားမျိုးမှ ကောင်းတာ” (၁၉၉၆၊ ၁၃၉)

ဟူသော သက်သက်၏ ပြောစကားဖြင့် ဦးအုန်းမောင်၏ စရိုက်ကို အရိပ်အမြွတ် ပြောပြ ထားသည်။ ဤပြောစကားသည် ဇာတ်၏ ရွေ့လျားမှု နှင့်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ဖြစ်စေ သည်။ ထင်မြင်ချက်နှင့် အမှန်တရားတို့ ကွဲလွဲတတ်ပုံကို လည်း မင်းကတော်ကို သက်သက်က ငိုသံပါနှင့် ပြောသောစကား

“မမက ဒါမျိုးကို ဆူဆူပူပူ မလုပ်ရဘူး၊ လိုက်လျောပြီးချောရတယ်ဆိုလို့သက်သက်လဲနေတာပါပဲ၊

ဒီနေ့လဲ သူ့အပြင်မသွား အောင် နေမကောင်းဘူးဆိုပြီး လုပ်တာပါပဲ၊ သူက ရှေ့မှာတင်တော့ ဂရုတစိုက် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိသား၊” (၁၉၉၆၊ ၁၄၀)

ဖြင့်ခင်ပွန်း၏ သစ္စာမဲ့မှုကို ဖော်ပြထားသည်။ ကြင်နာယုယမှုကိုပြသော်လည်း ဖောက်ပြန် တတ် သောလင်ယောက်ျား၊ ကြင်နာယုယ မှုကိုမပြသော် လည်းသစ္စာရှိစွာနေထိုင်သော လင် ယောက်ျား - ထိုနှစ်ဦးတွင် သစ္စာရှိသူ သည်သာဘဝ အဖော်မွန် ကောင်း ဖြစ်သည် ကို ဤပြောစကားတို့ဖြင့် အသိ ပေးထား သည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း ပြည့်စုံရုံနှင့် သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရေရှည်မရနိုင်။ အပေါ်ယံအကာကို ကြည့်ရုံ နှင့်အနှစ်ပမာဏကို မှန်းဆရန် ခက်ခဲပါသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း သစ္စာစောင့်သိရန်လိုအပ်သည် ဟူသောအချက်တို့သည် ဤဝတ္ထု မှပေးသော အတွေးအမြင် ဖြစ်သည်။ ဦးအုန်းမောင်၏ စိတ်ဓာတ်၊လုပ်ရပ်သည် စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသောကြောင့် “ဝိဘူရသ”၊ ခင်ပွန်းထံမှ စကားချိုချိုကိုသာရသော်လည်း ချိုမြိန်သော

အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို မရရှာသော၊ ခင်ပွန်းကိုသာ အားကိုးချစ်ခင်နေသော သက်သက်အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသောကြောင့် “ကရုဏာရသ” တို့ကို ခံစားရစေသည်။

ခြုံငုံသုံးသပ်ချက်

ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကိုတင်ပြရာတွင် ဇာတ် ဆောင် သို့မဟုတ် စာရေးသူ၏ ရှုထောင့်မှအပြော စကားဖြင့်တင်ပြခြင်း ထက်အချိအချပြောစကား တို့ဖြင့် တင်ပြ ခြင်းက ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်ကို ပိုမို၍ သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေပါသည်။ ဇာတ်ဆောင်၏ လေသံမှတစ်ဆင့်အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံ တို့ကို ရစေသည်။ အကြားအာရုံကိုရစေ သည်။ စာရေးသူ တင်ပြ လိုသော ရည်ရွယ်ချက်၊လောကအမြင် တို့ကို သိရှိစေရန် အပြောစကား တို့က ထိရောက်စွာ ပံ့ပိုးပေးနိုင်ပါသည်။ ဤစာတမ်းပါ ပြော စကားတို့သည်ဇာတ်ကွက်ကို ရွေ့လျားစေ ကာဇာတ်ဆောင်စရိုက်ကိုလည်း ပုံဖော်ပေးနိုင် သည်။ကျော်အောင်ဘာသာပြန်ဆိုသောဂန္ထဝင်တစ်ဆယ်တွင် “ဝတ္ထုဆိုသည်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် နှစ်သိမ့်မှု မပေးနိုင်လျှင် ထိုဝတ္ထုသည်တန်ဖိုး မရှိနိုင်တော့ပြီ” ဟု ဆိုထား သည်။ဤစာတမ်းပါ ဝတ္ထုတို့သည် စာဖတ်သူအားကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ပေးနိုင် သော ရသစာပေ ကောင်းများဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်မိပါသည်။ စာရေးသူ တို့သည် သူတို့ကျင်လည်ရသောပတ်ဝန်းကျင်မှ ရလာသော ဘဝ အတွေးအကြံ ဝိစိတ်ကူး စိတ်သန်းတို့မှ တစ်ဆင့် အများနှင့်မတူသောခံစားမှုများဖြစ် ပေါ်လာတတ် သည်။ ထိုခံစားမှုကြောင့် စာရေးသူတို့၏ အတွေး အမြင် နိုးကြားလာ စေသည်။ ဘဝအသိလည်း တိုးပွား စေသည်။ မိုးမိုး(အင်းလျား) သည်လည်း သူ၏ ဘဝအတွေးအကြံ၊ ခံစားမှုတို့ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးကာစာဖတ်သူထံသို့ အရောက်ပို့ နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုယူဆပါသည်။ ဘဝခရီးတွင် အခြေ အနေမျိုးစုံ ကြုံရမည်ဖြစ် သောကြောင့် လူတိုင်း ဘဝအားမာန်ရှိ ကြရန်၊သူတစ်ပါးကို အထင်ကြီး အယုံလွယ်လျှင်ဘဝ အမှောင်ကျနိုင် သောကြောင့် တွေးတောဆင်ခြင်မှုရှိကြရန်၊ သစ္စာတရားဖြင့်အေးချမ်းသော

ဘဝကိုတည်ဆောက်ကြရန် ဟူသောစာရေးသူ၏ဆန္ဒတို့ကို ပုံဖော်ရာတွင် ပြောစကားဖန်တီးမှုအတတ်ပညာဖြင့် ပုံဖော်ထား သည် ကိုတွေ့ရသည်။ ဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် လည်း အများနှင့်ဆိုင် သောရည်ရွယ်ချက် ဖြစ် သောကြောင့် စာတမ်းပဝတ္ထုတို့သည် စာကောင်းပေမွန်များ ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်တင်ပြရပါသည်။

နိဂုံး

ဤစာတမ်းသည် မိုးမိုး(အင်းလျား) ၏ ဝတ္ထုတို(၃)ပုဒ်မှရရှိသော ဘဝအတွေး အမြင်နှင့် ရသတို့ကို လေ့လာတင်ပြထား သောစာတမ်း ဖြစ်သည်။ ရသစာပေအဖွဲ့ ဖြစ်သော ဝတ္ထုသည် စာဖတ်သူတို့အား နှစ်သက်ကြည်နူးခြင်း၊ စည်းစိမ်ခံစားခြင်း တို့မှတစ်ဆင့် ဝတ္ထုအဆုံးတွင်ဘဝ အသိ အမြင်တစ်ခုခု ပေးနိုင်ရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤစာတမ်းပါဝတ္ထုတို့သည်ကား မှန်ကန်သော ဘဝအသိကိုပေးစွမ်းနိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုများကလည်း လောကဝန်းကျင်ကိုသတိပြုမိစေရန် နှိုးဆော်နိုင် သောကြောင့် ဖတ်ရှုလေ့လာမှတ်သားကြရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆပါသည်။ ဤစာတမ်းသည် ဝတ္ထုတို လေ့လာမှုနယ်ပယ် အတွက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအထောက်အကူ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်မိပါသည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာတမ်းကိုပြုစုခွင့်ပေးပါသော ပါမောက္ခချုပ် ဒေါက်တာသင်းသုနိုင်၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် (တောင်ကြီး)၊ ပညာ အမွေပေးပါသော မိဘနှစ်ပါး နှင့် သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများအား လှိုက်လဲစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိအပ်ပါသည်။

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- (၁) ခင်မင်၊မောင်(ဓနုဖြူ)။ ၂၀၁၁။ **ရေးဟန်ပညာ နိဒါန်း**၊ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ။
- (၂) ဇော်ဂျီ။ ၂၀၁၄။ **ရသစာပေအဖွင့်နှင့် နိဒါန်း**၊ ရန်ကုန်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ။
- (၃) တင်ရွှေ၊ ဦး။ (ပါမောက္ခ)။ **တက္ကသိုလ်ပညာ ပဒေသာစာစောင်တွဲ-၁၃၊အပိုင်း၆**၊ ရန်ကုန်။ အထက်တန်းပညာဦးစီးဌာန။
- (၄) **မိုးမိုး(အင်းလျား)။ ဝတ္ထုတိုများ**။ ၁၉၉၆။ ရန်ကုန်၊ အင်းလျားစာပေ။

- (၅) မိုးမြေ၊ မ။ ၂၀၁၉။ **ဝတ္ထုတိုသဘောတရား ဝတ္ထုတို ဖန်တီးမှု အတတ်ပညာ**၊ ရန်ကုန်၊ ကံကော် ဝတ်ရည်စာပေ။
- (၆) မျိုးမင်း၊ ဦး။ (ပါမောက္ခ)။ ၁၉၆၀။ **ခင်နှင်းယု၏ကြေးမုံရိပ်သွင်**၊ ရန်ကုန်၊ စစ်သည်တော်စာပေ။
- (၇) **မြန်မာအဘိဓာန်**။ ၁၉၉၉။ ရန်ကုန်၊ မြန်မာစာ ဦးစီးဌာန။